

КОГАТО
МАРИИ
БЕШЕ ТАМ

Джоан Г. Робинсън

Артлайн Студиос
София, 2016

WHEN MARNIE WAS THERE
Text copyright © Joan G. Robinson, 2002
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КОГАТО МАРНИ БЕШЕ ТАМ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Джоан Г. Робинсън
Превод: © 2016 Цветана Генчева
Редактор: Мартина Попова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел:+359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-068-5

Госпожа Престън, както обикновено притеснена, оправя шапката на Ана.

– Бъди добро момиче – подхвърли тя. – Да прекараш добре и... и... да се върнеш доволна, почерняла и щастлива. – Презърна я и я целуна за довиждане, постара се да я накара да се почувства приятно, в безопасност, желана.

Ана обаче усети, че тя се насилва да изрече всичко това и ѝ се прииска да не го прави. Създаваше бариера между тях и за нея беше невъзможно да си вземе довиждане със спонтанна презръдка и искрена целувка, което бе напълно естествено при другите деца и което щеше много да се понарави на госпожа Престън. Вместо това тя продължи да стои сковано край отворената врата на вагона с надеждата да изглежда съвсем обикновена и си пожела влакът да тръгне час по-скоро.

Щом госпожа Престън видя „обикновения“ вид на Ана – което за нея бе „каменното“ ѝ лице – тя въздъхна и насочи вниманието си към по-практични въпроси.

– Големият куфар е качен в багажника в купето, комикът ти е в джоба на дъждобрана. – Бръкна в ръчната си чанта. – Заповядай, миличка. Шоколадче за пътуването и пакетче хартиени кърпички, за да си избършеш след това устата.

Свирката на влака изпищя и носачът започна да затваря вратите на вагоните. Госпожа Престън побутна нежно Ана по гърба.

– Влизай, миличка. Тръгвате.

Ана се шмугна нагоре по стъпалата.

– Не ме бутай! – измърмори тя и погледна наголу, лицето ѝ все още сериозно на прозореца на вагона.

– Прати много поздраву на госпожа Пег и Сам и им кажи, че се надявам да отскоча скоро до вас – стига да успея да отделя един ден за екскурзия... – Влакът потегли съвсем бавно покрай перона и госпожа Престън се разбъбри по-високо и бързо. – Изпрати ми картичка, когато пристигнеш. Да не забравяш, че те ще те чакат в Хийчъм. Да се оглеждаш за тях. И не забравяй да се прекачиш на Кингс Лин, няма начин да се объркаш. Има картичка с пощенски печат и адрес във вътрешния джоб на куфара. Само напиши, че си пристигнала безпроблемно... нали знаеш. Довиждане, миличка, бъди добричка.

След това затича и неочаквано се стори жалка на Ана, сякаш я умоляваше и нещо у детето омекна в последния момент. Подаде се от прозореца и се провикна.

– Довиждане, леличко. Благодаря ти за шоколада. Довиждане!

Времето ѝ стигна колкото да забележи как тревожното изражение се разлива в усмивка, когато жената чу необичайното „леличко“, след това влакът набра скорост и завоят я скри от поглед.

Ана седна, без да се оглежда, отчупи четири квадратчета шоколад, остатъкът прибра в джоба заедно с пакетчето кърпички и разтвори комикса си. Очаквах я два часа – повече от два часа – до Кингс Лин. Ако имаше късмет, щеше да дава вид на „обикновена“ и никой нямаше да я заговори по време на пътуването. Щеше да си чете комикса, а след това да гледа през прозореца и да не мисли за нищо.

Напоследък Ана прекарваше значителна част от времето си като не мислеше за нищо. Отчасти, тъкмо заради навика ѝ да не мисли за нищо, сега пътуваше към Норфък, за да остане при господин и госпожа Пег. И това, и разни други неща. Трудно ѝ беше да обясни за другите неща, защото бяха твърде отнесени и неопределени. Нямаше си най-добра приятелка в училище, както останалите, нямаше желание да кани у дома гости на чай и не се вълнуваше особено, че никой не я кани.

Госпожа Престън не можеше да повярва, че Ана няма нищо против. Тя все повтаряше: „О, колко жалко! Да не би да казваш, че всички са отишли на ледената пързалка и не са те поканили?“ (Или пък ставаше въпрос за киното, за зоопарка, за излет или търсене на съкровище.) Друг път заявяваше: „Защо не ги попиташ следващия път? Кажу им, че и ти искаш да отидеш. Кажу нещо като: „Ако ви се намира място за още някой, вземете ме. С удоволствие ще дойда.“ Ако не покажеш, че се интересуваш, никой няма да знае.“

Ана обаче не се интересуваше. Вече не. Тя отлично знаеше – макар да нямаше начин да обясни на госпожа Престън – че неща като партита и най-добри приятелки, ходене на чай с разни хора може и да са мечта за останалите, защото останалите бяха „вътрешни“ – вътре в някакъв невидим магически кръг. Ана обаче беше навън. Така че тези неща нямаха нищо общо с нея. Беше съвсем просто.

Освен това, тя дори не се стараяше. Това беше другото. Ана възприемаше дори-не-се-стараяе като една гълга дума, тъй като я беше чувала прекалено често през изминалите шест месеца. Госпожица Дейвисън, класната ѝ, все повтаряше: „Ана, ти дори не се стараяш“. Беше записано и в бележника ѝ в края на срока. А пък госпожа Престън го казваше вкъщи.

– Не че ти има нещо – обясняваше тя. – Не си саката, умна си колкото и останалите. Само че ти дори не се

стараеш и това ще ти съсипе бъдещето“. Когато пък питаха за Ана в кое училище ще продължи, разни такива, тя винаги отвърщаше: „Не знам. Тя дори не се старее. Много трудно ще разберам какво да правим с нея“.

Самата Ана нямаше нищо против. Както и с другите неща, тя не се притесняваше изобщо. Затова пък останалите определено бяха притеснени. Отначало госпожа Престън, след това госпожица Дейвис, а накрая и доктор Браун, когото повикаха, когато имаше астма и не ходи на училище почти две седмици.

– Разбрах, че се тревожиш за училището – отбеляза доктор Браун и очите му заускруха добродушно.

– Аз не се притеснявам. Тя се притеснява – измърмори момичето.

– А-ха! – Доктор Браун обиколи стаята, събра нещата си, огледа ги внимателно, след това ги остави отново. – И се разболяваш преди часа по аритметика, така ли?

– Понякога.

– А-ха! – Докторът остави внимателно малко порцеланово прасенце на полицата над камината и се вгледа внимателно в боядисаните му черни очички. – А пък на мен ми се струва, че ти се притесняваш – прошепна той. Ана мълчеше. – Не е ли така? – Той отново се обърна към нея.

– Мислех, че говорите на прасето – отвърна тя.

В този момент доктор Браун почти се усмихна, но Ана продължи да го наблюдава сериозно, затова и той продължи в същия дух.

– Струва ми се, че се притесняваш и ще ти кажа защо. Според мен се притесняваш, защото... – Той замълча и пристъпи отново към нея. – Как я нарече?

– Кого?

– Госпожа Престън. Леличко ли я нарече? – Ана кимна. – Струва ми се, че се притесняваш, защото леличка се притеснява, така ли е?

– Не, вече ви казах, че аз не се притеснявам.

Тогава той спря да обикаля и я погледна замислено, докато тя лежеше, гърдите ѝ хриптяха и го наблюдаваше с „обикновеното“ си изражение. След това той погледна часовника си и продължи бързо. – Добре. Значи всичко е наред, нали?

Забърза надолу по стълбите, за да говори с госпожа Престън.

След това нещата се промениха бързо. Първоначално Ана не се върна на училище, защото имаше шест седмици до края на срока. Вместо това двете с госпожа Престън отидоха на пазар и купиха къси панталонки, сандали и дебел анцуг за Ана. После госпожа Престън получи отговор на писмото, което беше написала на старата си приятелка, Сюзан Пег, в което се казваше „да, малкото момиченце може да дойде и е добре дошла“. Дватама със Сам щели да я приемат с радост, макар да не бяха вече млади, а ревматизмът на Сам понякога да ставаше хроничен през зимата. Тъй като знаеха, че е скромно и добро дете, което няма да търси развлечения, те се надяваха, че ще бъде доволна. „Както сигурно си спомняш“, пишеше госпожа Пег, „ние сме обикновени, домошари, но леглата в нашичката къща са удобни, имаме си всичко, а сега вече и телевизор.“

– Тя защо казва „в нашичката“? – полюбопитства Ана.

– Означава у дома, у тях. Така се изразяват в Норфък.

– Ясно.

И тогава, Ана направи нещо изненадващо, тръшна вратата и изтрополи нагоре по стълбището.

„Сега пък какво казах?“, помисли си госпожа Престън, докато прибираше писмото в странично чекмедже, за да го покаже по-късно на господин Престън. Тя дори не би предположила, но на Ана ѝ стана крайно не-

приятно, че я наричаха „скромно и добро дете“. Едно беше да няма желание да разговаря с хората, съвсем друго да я наричат така или онака. Трополенето по стълбите беше, за да покаже, че не е такава.

Сега, докато си припомняше всичко това, тя седеше във влака и се преструваше, че чете комикса си (беше го прочела отдавна) и неочаквано се запита дали някой от спътниците ѝ няма да си помисли същото за нея. Съвси страшно чело и вдигна глава за пръв път, огледа останалите в купето. Един възрастен господин спеше дълбоко в ъгъла. Жената срещу него се гримираше внимателно на малко огледалце. Ана остана да ги гледа, очарована, за момент, усети, че намръщеното ѝ лице се отпусна и погледна лошо жената седнала срещу нея. И тя спеше.

Значи „обикновеното“ лице беше свършило работа. Никой не я беше забелязал. Облекчена, тя се обърна към прозореца и погледна ширналите се блатисти местности с пръснати наоколо фермерски къщи, изолирани една от друга и продължи да седи спокойно, без да мисли за нищо.

Семейство Пег

Ана разбра, че едрата жена с кръгло лице, която размахваше пазарска торба на перона, трябва да е госпожа Пег и тръгна към нея.

– Ето те и теб, патенцето ми! Рагвам се, рагвам се! А пък автобусът току-що пристигна. Дай ми сега куфара си и да тичаме!

Автобус на един етаж, вече почти пълен, чакаше в двора на гарата.

– Ето едно местенце там – посочи задъхано госпожа Пег. – Ти върви там, патенце, аз ще седна при шофьора. Добрутро, господин Бийлс! Добрутро, госпожо Уелс! Какво хубаво временце ни се отвори. Как е Шарън?

Ана тръгна към свободната седалка, доволна, че няма да седи до Шарън, която беше на около четири, дебела, с червеникаво-кафяви бузки и почти бяло руса коса. Никога не знаеше какво да каже на по-малките от нея деца.

И от двете страни се простираха ливади в жълто, зелено и кафяво. Разораните поля приличаха на кафяво кадифе, а засадените със зеле искряха в синьо. Докато автобусът фучеше по тесни пътища, Ана видя алени макове сред живия плет, а от лявата страна мярна тънката гълга линия на морето. Усети как сърцето ѝ започва да трепка и се огледа бързо, за да види дали някой друг е забелязал, но никой не ѝ обръщаше внимание.

Хората си говореха. Сигурно бяха толкова свикнали с гледката, че дори не я забелязваха, помисли си тя и продължи да гледа... докато не потъна в тихи сънища за нищо, с отворени очи.

И ето че се озоваха в Литъл Оувъртън. Автобусът се спусна по дълъг, стръмен хълм и Ана видя небесната синева и морето, обляното от слънце блато се бе ширнало пред нея. След това автобусът направи рязък завой и спря рязко.

– Не сме далече – рече госпожа Пег, докато вземаха куфарите, а пък автобусът изрева по крайбрежния път. – Сам вече ни чака. Сигурно е чул автобуса.

– Покрай нас непрекъснато минават автобуси – заяви Ана.

– Сигурно е шумно – предположи госпожа Пег и зацъка с език.

– Не ги забелязвам – отвърна Ана. След това си спомни хората в автобуса и заговори рязко.

– Забелязвате ли морето, когато го видите?

Госпожа Пег я погледна учудено.

– Аз да виждам морето? А, не, никога! Не съм стъпвала наблизко, откакто бях девойка.

– Но ние го видяхме от автобуса.

– А, га! Сигурно.

Влязоха през малка порта, не по-висока от Ана. Малката градинка беше пълна с цветя, чуваше се жуженето на пчели. Тръгнаха по късата пътека към отворената врата на къщата.

– Пристигнахме, Сам, по живо, по здраво! – провикна се госпожа Пег към мрака и Ана разбра, че едрата сянка в ъгъла е креслото, в което седи господин Пег. – Първо обаче ще качим багажа – продължи тя и поведе момичето към нещо, което на пръв поглед приличаше на гардероб, но се оказа тясна, стръмна, извита стълба. Най-горе отвори врата с резе, вместо с брава. – Пристигнахме. Не е голяма, но е приятна, чиста и има

хубав пухен дюшек. Слез долу, когато се приготвиш, патенце. Аз отивам да сложа чайника на печката.

Ана видя малка стаичка с бели стени, нисък, скосен таван и малко прозорче, толкова ниско, че трябваше да се наведе, за да погледне през него. То гледаше към малък двор с белосани стени и външна баня с дълга, ламаринена вана, закачена на стената. Заг оградата се виждаха полята.

Над леглото беше закачена картина, goblen в рамка, пошит със сини и червени конци с думите „Дръж се здраво за доброто“, broдирани над синя котва. Ана гледаше с недоверие. Погледът ѝ спря на думата „добро“. Не че тя беше палаво момиче, всъщност в бележника ѝ често пишеше „добро“, когато оценяваха поведението ѝ, но странно защо ѝ се струваше, че думата я изключва. Тя не се чувстваше добра...

Иначе стаята беше хубава, каза си предпазливо тя. Семпла, но хубава. Най-хубавото беше, че миризмата тук бе същата като долу. Носеше се мирис на топлота, на нещо сладко и старо – съвсем различна от мириса на политура у дома или на дезинфектант в училище.

Тя закачи дъждобрана си на кукичка зад вратата, след това остана за момент в средата на стаята, притаи гъх и се послуша. Не искаше да слиза долу, но нямаше никакво извинение, за да остане тук. Преброи до шест, прокашля се и тръгна.

– А, ето те и теб, пиленце! – възкликна господин Пег и я погледна. – Ама ти много си пораснала! Превърнала си се в малко-голямо момиче. Нали така, Сюзан?

Ана се вгледа в сбръчканото, обветрено лице на господин Пег. Малките, светло сини очи бяха почти скрити под рошава вежди.

– Здравейте – рече сериозно тя и подаде ръка.

– Ето го, моето пиленце – продължи господин Пег, пое ръката ѝ и я погали разсеяно. – Как поминува приемната ти майка?